

prima instanță – I. Busuioc

dosarul nr. 2ra-1557/13

instanța de apel – A. Minciună, A. Nogai, V. Pruteanu

ÎNCHEIERE

08 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Tatiana Răducanu

Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Alexandru Savva

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Alexandru Savva
împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Galiz SV” și Întreprinderii de Stat
„Gărilor și Stațiile auto” cu privire la repararea prejudiciului material și prejudiciului
moral

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2012, prin care a
fost respins apelul declarat de către Alexandru Savva și menținută hotărârea
Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 ianuarie 2012, prin care acțiunea a fost
respinsă

constată:

La 05 iulie 2011 Alexandru Savva a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Galiz SV” și Întreprinderii de Stat
„Gărilor și Stațiile auto” cu privire la repararea prejudiciului material și prejudiciului
moral.

În motivarea acțiunii a indicat că la 03 iulie 2008 a procurat un bilet de
călătorie în direcția or. Zatoca, Ucraina.

Menționează că la îmbarcare șoferul autobuzului a solicitat de la el o sumă de
bani, motivând ca fiind plată pentru bagaje.

Afirmă că inițial s-a împotrivit, însă ulterior fiind impus de circumstanțe a
achitat suma de 10 lei pentru geantă, fără a primi careva bilet care ar atesta achitarea
costului bagajului, deși el a insistat asupra acestui fapt.

Susține că la 06 iulie 2008 a procurat de la casele din or. Zatoca, Ucraina un
bilet retur, spre Chișinău, și încercând să urce în autobuz șoferul i-a solicitat să achite
pentru bagaj, la care el calm a refuzat.

Indică că a insistat că vrea să achite la casă, însă șoferul a discutat cu casierul,
ultimul i-a spus că banii pentru bagaje se achită șoferului.

Menționează că drept urmare el a achitat șoferului 20 lei pentru geantă.

Consideră că pârâții au încasat neîntemeiat suma de 30 lei și care urmează să
fie restituită.

Solicită încasarea în mod solidar din contul pârâților în beneficiul lui a sumei de 30 lei.

Ulterior, la 05 iulie 2011 Alexandru Savva a depus o cerere de modificare și completare, solicitând încasarea în mod solidar din contul pârâților în beneficiul lui a sumei de 30 lei.

În motivarea cererii a indicat prevederile legale pe care își întemeiază pretențiile, și anume pct. 9 Hotărârea Guvernului nr. 1348 din 10 noiembrie 2003 cu privire la aprobarea Regulamentului transporturilor auto de călători și bagaje, art. 5 și art. 9 Legea cu privire la protecția consumatorilor, art. 8 alin. (2 lit. f) și g), art. 11 lit. g) și i), art. art. 14, 154, 1389, 1391, 1398, 1414, 1422 alin. (1) Cod civil.

Afirmă că a întreprins toate măsurile de soluționare pe cale extrajudiciară a litigiului, însă fără rezultat.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 ianuarie 2012 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2012 a fost respins apelul declarat de către Alexandru Savva și menținută hotărârea primei instanțe. Totodată, a fost încasată taxa de stat de la apelantul Alexandru Savva pentru depunerea cererii de apel în contul statului în sumă de 112,50 lei.

La 21 februarie 2013 Alexandru Savva a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești, emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea și să fie încasat în mod solidar de la pârâți în beneficiul lui cheltuielile de judecată.

Susține că instanțele s-au referit, în mod declarativ, la normele dreptului material, pe care au considerat că sunt aplicabile în speță, fără să se expună asupra circumstanțelor concrete ale cauzei și probelor administrate în cadrul judecării pricinii pe care se întemeiază concluziile privitoare la aceste circumstanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești, deoarece acestea au fost emise cu încălcarea normelor de drept material și procesual.

Consideră că instanțele nu au constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii, precum și că nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, a fost interpretată eronat legea.

Cu referire la prevederile pct. 70 al Hotărârii Guvernului nr. 1348 din 10 noiembrie 2003 cu privire la aprobarea Regulamentului transporturilor auto de călători și bagaje, afirmă că în speță șoferii autocarelor nu au cântărit și nici nu au măsurat bagajele pasagerilor, inclusiv ale lui, nici unul din șoferi nu a avut nici un dispozitiv de măsurare a bagajului pentru a fi determinat este acela bagaj de mână, sau care urmează a fi predat în secția de bagaje corespunzător, la perceperea taxelor pentru bagaje, șoferii nu au eliberat nici un tichet, bon, sau jeton precum este prevăzut de legislația în vigoare.

Menționează că prin răspunsul nr. 02/9-346/08 din 31 iulie 2008 al CCCEC a fost constatat că ÎS „Gările și Stațiile auto” a vândut bilete de bagaj, adică a încasat mijloace bănești provenite din vânzarea ilegală a biletelor de bagaj, inclusiv a sumelor primite de la recurent.

Prin răspunsul nr. 01/4-682 din 03 octombrie 2008 al Agenției Naționale Transport Auto a fost constatat că colaboratorii ÎS „Gările și Stațiile auto”, și anume casierul precum și controlorul de peron nu și-au îndeplinit funcțiile abilitate în cadrul executării atribuțiilor sale de serviciu.

La fel, indică că prin același răspuns se confirmă faptul că sumele bănești încasate de la el, nu au fost însușiți de șoferii SRL „Galiz SV”, ci se indică că au fost transferate gării auto, cu referire la borderourile de evidență a biletelor, la care se face trimitere în conținutul răspunsului.

Susține că prin ordinul nr. 12 din 22 iulie 2008 administrația SRL „Galiz SV” a fost sancționată pentru încălcările admise, în special, pentru faptul că nu a eliberat bonuri fiscale pentru încasarea sumelor de bani cu titlu de plată în vederea transportării bagajului.

Consideră că prin probele anexate la dosar s-a dovedit cu certitudine că ambii intimați se fac vinovați de circumstanțele în urma cărora a fost cauzat prejudiciul pretins a fi încasat forțat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Alexandru Savva nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, criticile recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod

direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Alexandru Savva, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Alexandru Savva ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul lui Alexandru Savva se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tatiana Răducanu

Sveatoslav Moldovan